

РЕШЕНИЕ

№ 1036

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 12.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **6518** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Ц. Р. Д., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед за задържане на лице № 913/13.06.2012 г., издадена от полицейски орган в 1 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи. В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – полицейски орган в 1 РУ «Полиция» в СДВР не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за задържане на лице № 913/13.06.2012 г., издадена от полицейски орган в 1 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи Ц. Р. Д. е задържана за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 1 РУ „Полиция” на СДВР. Като правно основание за задържане на лицето е посочено чл. 63, ал. 1, т. 1 и т. 5 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а като фактическо основание неизпълнение на полицейско разпореждане по чл. 55 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Като доказателства по спора е приета и докладна записка от полицаи в 1 РУ

„Полиция” в СДВР. В същата се излагат факти, че на 13.06.2012 г. около 19.00 ч. на О. мост бил провеждан нерегламентиран протест с участието на около 1200 човека, които блокирали кръстовището и пречели на останалите участници в движението. Много от участниците в протеста били насядали на пътното платно, като многократно били предупреждавани по мегафоните на патрулните автомобили да освободят кръстовището. Въпреки предупрежденията участниците не преустановили действията си. Били отправени предупреждения и към една от участничките в протеста, като същата била предупреждена, че ако не освободи платното ще бъде задържана. Лицето заявило, че няма да освободи кръстовището, поради което било отведено в 1 РУ „Полиция” в СДВР, била установена самоличността му – Ц. Р. Д. и било задържано.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна, но по съображения, различни от изложените в жалбата и от тези, изложени в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя.

В чл. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи са посочени основните задачи на Министерството на вътрешните работи, като сред тях са и тези по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, защита на правата и свободите на гражданите и опазване на техния живот, здраве и имущество, осигуряване на разследване на престъпления, защита при бедствия. Основните дейности на Министерството на вътрешните работи за изпълнение на задачите по чл. 6 са посочени в чл. 7, като сред тях са и тези по противодействие на престъпността чрез разкриване и разследване на престъпления по предвидения със закон ред, превантивна дейност, опазване на обществения ред. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Съдът счита, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на посочената принудителна административна мярка спрямо жалбоподателя Ц. Р. Д.. Действително, за прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да се събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при оперативна самостоятелност да наложи мярката. В процесния случай, обаче не са налице дори данни, обосноваващи предположението, че има вероятност именно Ц. Р. Д. да е извършител на престъпление. Този извод настоящата инстанция прави и при съобразяване на мотивите, посочени в оспорваната заповед, а именно посочване само на правното основание за издаване на заповедта. Основанията за задържане на лице в съответното помещение на полицейските органи са посочени в чл. 63, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, като приложимото правно основание в посочения случай с оглед и на посочването му в оспорваната заповед е това по чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а именно за лицето да има данни, че е извършило престъпление. Дори в самата заповед като основание за задържане на лицето е посочено неизпълнение на полицейско разпореждане по чл. 55 от Закона Министерството на вътрешните работи. Дори и да е налице неизпълнението

на разпореждане на полицейски орган, то същото несъмнено не може да се определи като извършване на престъпление или пък като наличие на данни за извършено престъпление. В тази връзка не е налице основанието за задържане на лицето по чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Неизпълнението на разпореждане на полицейски орган несъмнено също така не е сред основанията по чл. 63, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните органи, за да се предприемат действия по задържането на лицето. Действително, съгласно чл. 55, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение. На тази задължигелност, обаче Законът за Министерството на вътрешните работи по никакъв начин не предполага при неизпълнението им основание за задържане на лицето, неизпълнило разпореждането. Не са налице предпоставките за задържане на лицето и по посоченото правно основание по чл. 63, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Съгласно посочения текст полицейските органи могат да задържат лице при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в [чл. 61, ал. 2](#). От събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че за полицейските органи е съществувала невъзможност да установяват самоличността на жалбоподателката. Обстоятелства в насоката, че не е могла да бъде установена самоличността на жалбоподателката не се съдържат дори и в докладната записка изготвена от полицейския орган, отвел жалбоподателката в 1 РУ „Полиция” в СДВР. В посочената докладна записка не се съдържат данни изобщо да са правени опити за установяване на самоличността на жалбоподателката, при които същата да е отказала установяването на самоличността ѝ. От жалбоподателката не е било изобщо поискано дори представянето на документ за самоличност. В тази връзка е несъмнено обстоятелството, че не са налице и основанията за задържане по чл. 63, ал. 1, т. 5 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Издадената заповед не е мотивирана – посочването само на правното основание за издаването ѝ по никакъв начин не представлява мотивиране на същата. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че лицето е било задържано за по-малко от 24 часа. Законосъобразността на издадената заповед се преценява не с оглед на времетраенето на задържането на лицето, а с оглед на обстоятелството дали са били налице законовите предпоставки за издаването ѝ. Заповедта за задържане на лице представлява ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето и обстоятелството дали същата може да се определи като незаконосъобразна или не, не се преценява с оглед на продължителността на осъщественото задържане.

На следващо място липсват фактически и правни основания за издаване на акта, което е нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и основание за отмяна по чл. 146, т. 3 от АПК. Полицейските органи упражняват само правомощията, които изрично са им възложени със закон във връзка с принципите и основните задачи и основните дейности на Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 7, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи полицейските органи имат за основна дейност опазване на обществения ред. Основна задача по чл. 6, т. 2 и т. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи е както опазването на обществения ред, така и защита на правата и свободите на гражданите и опазване на техните живот, здраве и имущество, но не и решаване на спорове по отношение правото на собственост. По принцип мотивите към административен акт могат да се съдържат в други актове,

които предхождат издаването му, но в посочения случай такива не са налице. Затова липсата на изложени фактически основания за издаване на акта представлява нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на заповедта.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – полицейски орган при 1 РУ „Полици” в СДВР. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 63, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи – посочено е името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основаниято за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 64 от Закона за Министерството на вътрешните работи, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане. Спазена е и разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи – лицето е подписало декларация, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по чл. 63, ал. 2, т. 5, б. „б-е”. Съобразно чл. 63, ал. 3, изречение второ от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице, като съгласно чл. 63, ал. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи копие от заповедта е връчено на жалбоподателя в настоящето съдебно производство. Макар и издадена от компетентен орган, заповедта е издадена в противоречие с чл. 63, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи и като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Като взе предвид изложените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № 913/13.06.2012 г. на полицейски орган от 01 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 и т. 5 от Закона за Министерството на вътрешните работи Ц. Р. Д. е задържана за 24 часа в помещение за временно задържане на 01 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ